

Formanden:

Der er ikke ønske om flere korte bemærkninger. Tak til fru Vivi Kier. Næste ordfører er fru Marianne Jelved.

Kl. 16:39

(Ordfører)

Marianne Jelved (RV):

Det er velkendt, at når danskerne bliver testet eller benchmarket med andre befolkninger, hører vi til de mest tillidsfulde folk og de mest lykkelige. Men vi ved jo også godt, at der er nogle, som man ikke har spurgt, og jeg har nævnt nogle i de korte bemærkninger. Vi har rigtig mange, der lider af spiseforstyrrelser, unge mennesker og endda nogle, som ikke er unge. Vi har rigtig mange selvmordsforsøg blandt unge i Danmark. Vi har børn, der lever i familier, hvor der er misbrugsproblemer og vold osv.

Det er jo en meget anselig del af vores børn og unge, der er udsat for svigt af det offentlige, fordi deres familier ikke er i stand til at tage sig af dem. Og det offentlige svigter, hvis ikke det offentlige er i stand til at løfte den opgave.

Der er flere, der i dag sættes ud af deres bolig, end der var i 2002. Der har været mange sammenligninger her i dag, men jeg har taget en frem af dem, jeg er optaget af. SFI har lavet en rapport, der viser, at det er familier med lave indkomster, som ofte har gæld, og af det følger jo også, at de har uorden i deres økonomi. Der er mange på kontanthjælp af dem, der bliver sat ud, og der er mange med anden etnisk baggrund, og det er dem, der har det allerallerringest. De har de laveste indkomster, og de er lavere end alle andre lejeres. Det er jo noget, man godt lige kan notere sig, altså de meget store skel mellem grupper i det danske samfund.

Der var altså 2.589, der blev sat ud af deres bolig i 2006, og jeg er meget glad for, at velfærdsministeren i sit første indlæg her i dag i forespørgselsdebatten gjorde en del ud af, at regeringen ville tage fat i netop de problemer, der følger af, at man mister sin bolig, for det er det, der starter eller forøger den problemstilling, som de familier er i.

Vi har også hørt, ikke kun her i dag, men også fra opgørelser ude i andre institutioner end centraladministrationen, at der er familier, der har meget svært ved at få deres midler til at slå til med stigende energipriser og stigende fødevarerpriser. Der er det altså en anbefaling fra Det Radikale Venstre, at regeringen overvejer positivt at ændre starthjælpen og loftet over kontant-

hjælpen, for der er lavindkomstfamilier, som rammes relativt hårdt på grund af de her forandringer.

Det er jo også mennesker, som ikke har ressourcer til rationelle beslutninger og til at benytte sig af det markedsøkonomiske incitament – i anførselstegn – som det er, når deres overførselsindkomst bliver sat meget lavt.

Jeg har også nævnt i en af de tidligere korte bemærkninger til andre ordførere, at SFI igennem årene har påvist, at der er en gruppe unge, 20 pct. af en børnepopulation, som faktisk har rigtig store og alvorlige problemer, så de har vanskeligt ved at klare sig i sociale sammenhænge og ikke mindst i undervisningssituationen.

Jeg vil gerne tage udgangspunkt i en konkret sag fra Berlingske Tidende den 22. maj. Den har jeg helt tilfældigt taget, jeg kunne også have taget andre aviser: Misbrug af plejebørn gav 5 års fængsel. Det handler om tre palæstinensiske børn. De var børn, da de blev anbragt i den plejefamilie, og de er i den grad blevet svigtet af den kommune, de har boet i, fordi der ikke er blevet grebet ind og ikke har været ført et ordentligt og tilstrækkeligt tilsyn med plejefamilien igennem rigtig mange år, fra 1999 til 2006, hvor de selv henvendte sig til kommunen. Selv under retssagen afviste den pågældende kommune, at de kunne have vidst bedre.

Det er et eksempel på et meget, meget stort problem i Velfærdsdanmark. Uanset hvor lykkelige danskerne er, og uanset hvor tillidsfulde de er, er der altså nogle, der bliver svigtet groft af det kommunale system. Kommunerne står over for store udfordringer, og derfor er vi nødt til at finde veje og stramme op, så vi tager hånd om dem, der virkelig har brug for det, og dem, som ikke er med i den udvikling, som det danske samfund i øvrigt er i.

I samme avis, på samme opslag stort set står der, at kommunerne siger, at anbringelser af børn dræner kassen. Vi er nødt til at se på finansieringssystemet, og vi er nødt til at bruge den velstandsperiode, vi er i, til at lave om på de her systemer, så vi skaber en anden sikkerhed for dem, der vitterlig har meget brug for det. Nu har jeg brugt børnene som eksempel, men jeg kunne have taget andre grupper i samfundet, som har rigtig store problemer.

Sammenfattende vil jeg sige: Børn og unge har ret til et godt liv, og det gode liv afhænger ikke kun af det personlige ansvar. Det afhænger også af den måde, vi indretter samfundet på, den måde, vi prioriterer på, og den måde, hvor-